

на залата, той непрекъснато гледаше въ една точка, забравил за всички наоколо си.

Борбата бѣ жестока.

Да приеме... Изведнажъ блѣнуваното отъ вѣкове ставаше възможно, изпълнено, истина. Този единственъ, неповторимъ вече случай. Биваше ли, възможно ли бѣше да го изпусне. Не. Ако не приеме — това ще бѣде безумие.

Ами кръстоносцитѣ? Какъ щѣха да посрещнатъ кръстоносцитѣ тази промѣна? Нѣмаше ли да пометатъ като буря Визансъ и България, и да покорятъ цѣлия полуостровъ? Нѣмаше ли да бѣде по-добре да помогне на кръстоносцитѣ и да раздѣли съ тѣхъ Визансъ? Но дали тѣ щѣха да се съгласятъ? А отъ папата не идѣше още никакъвъ отговоръ. А Венгрия? Ако кръстоносцитѣ се съюзѣха съ Венгрия?

Боже, Боже, научи ме, спаси ме... Калоянъ отправи взоръ къмъ пезула. Вътре сияеше златописаната икона на Чудотвореца. Свети Димитъръ го гледаше съ блага усмивка...

А България и цѣлото ѝ бѣдеше зависѣха отъ съдбоносната дума, която трѣбваше да изрекать устата му. Сякашъ лудостъ пламваше въ главата му. И пакъ старото вѣрно чувство шѣпнѣше въ сърдцето му.

Пази се, пази се, Калояне. Лукави сж ромейскитѣ обещания, невѣрно е ромейското приятелство. Българо-ромейска империя... А утре? Утре, изгонени съ българска помощ латинитѣ, нѣмаше ли отново да пламне старата вражда и старата умраза? И все пакъ... и все пакъ... Да се изпусне такъвъ случай... Не бѣше ли престѣпление? Калоянъ стисна съ длани слѣпитѣ си очи. Призова братята си, Мария... Отиде въ стаята си, просна се предъ малката икона на чудотвореца...

Дълго и горещо се моли...

Когато се върна, бѣше вече спокоенъ. Лицето му бѣ странно бледо. Гѣнкитѣ на челото му се виеха дълбоки и страшни.

— Кога мислишъ да заминешъ за Константиновградъ,